

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Ludvíka Davida, soudce zpravodaje Davida Uhlíře a soudkyně Kateřiny Šimáčkové o ústavní stížnosti stěžovatele **Jiřího Hradce**, bytem Přemyslovská 37, Praha, zastoupeného JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem, se sídlem v Praze, Těšnov 1163/5, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. dubna 2021 č. j. 23 Cdo 956/2021-945 a proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2020 č. j. 20 Co 247/2020-909, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

1. Ústavní stížností se stěžovatel domáhal s odkazem na údajné porušení svých ústavně zaručených práv, a to v člancích 1 a 90 Ústavy České republiky a v člancích 10, 11, 34, 36 odst. 1 a 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, zrušení shora citovaných rozhodnutí obecných soudů.

2. Předmětem řízení před obecnými soudy byla žaloba, kterou se stěžovatel domáhal po straně žalované, OSA - Ochranném svazu autorském pro práva k dílům hudebním, z. s., částky 491 359 Kč s příslušenstvím, a to z titulu náhrady škody, jež mu měla vzniknout nevyplacením autorských odměn za užití jeho děl podle smlouvy o zastupování autorských práv ze dne 19. 2. 1987, a to za roky 1990 až 1992.

3. Soud prvního stupně, kterým byl Obvodní soud pro Prahu 6, v daném případě rozsudkem ze dne 11. 3. 2020 č. j. 7 C 160/99-860 uzavřel, že po stěžovateli nelze spravedlivě požadovat unesení důkazního břemene o rozsahu užití té které skladby a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná. Rozhodl proto, že žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli požadovanou částku spolu s úroky z prodlení. Odvolací soud rozsudek

soudu prvního stupně změnil tak, že podaná žaloba se zamítá a Nejvyšší soud poté odmítl i stěžovatelovo dovolání v dané věci.

4. Stěžovatel s názorem odvolacího i dovolacího soudu nesouhlasí a považuje jej za projev nesprávného právního posouzení. Má zejména za to, že mu obecnými soudy nebylo zajištěno jeho zákonné právo k výsledkům tvůrčí činnosti, včetně odměny za užití duševního vlastnictví a také bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Přitom zdůraznil, že samotným žalovaným bylo přiznáno, že neplnil, co plnit měl.

5. Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

6. V právních závěrech obecných soudů nebylo shledáno nic neústavního; obsahují podrobné odůvodnění, pokud jde o skutková zjištění i právní závěry. Účelem dokazování před obecnými soudy je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Soud rozhoduje o tom, jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je důležitá pro zjištění skutkového stavu. Shromážděné důkazy posléze hodnotí podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Ústavní soud takto provedené dokazování není oprávněn přehodnocovat.

7. K podstatě daného případu nutno uvést, že vyúčtování autorských honorářů právním předchůdcem žalovaného bylo závislé na tom, jaké podklady mu byly uživatelem díla (v daném případě Českou televizí) poskytnuty. Lze souhlasit se závěrem odvolacího soudu, že nejsou-li k dispozici podklady pro zjištění, jaká díla byla skutečně použita v rozhodné době na programu České televize, nelze tuto skutečnost klást pouze k tíži žalovaného a dovozovat z ní porušení jeho smluvní povinnosti. Žalovaný nenese odpovědnost za to, jaké podklady mu byly ze strany uživatele díla dodány. Pokud Česká televize právnímu předchůdci žalovaného dostatečné podklady ohledně sporného užití děl žalobce nedodala, měl stěžovatel směřovat svůj nárok na náhradu škody vůči ní.

8. Rovněž lze přitakat obecnému soudu v tom, že pokud nebylo na straně právního předchůdce žalovaného spolehlivě zjištěno žádné konkrétní porušení povinnosti z příkazní smlouvy, z něhož by mohla stěžovateli vzniknout škoda, je vyloučeno, aby byl nedostatek takového zjištění nahrazován volnou úvahou soudu, jak to učinil soud prvního stupně.

9. Jestliže soudy respektují jak podmínky dané procesními a hmotněprávními předpisy, tak zásady plynoucí z ústavního pořádku České republiky, což se v dané věci stalo, nespadá do pravomoci Ústavního soudu činnost a rozhodnutí obecných soudů podrobněji přezkoumávat.

10. Z uvedených důvodů byla ústavní stížnost odmítnuta jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 19. října 2021

Ludvík David v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Drdlová